

[Dahlgaard.]

radikale Venstre havde givet den nuværende Regering frit Lejde. Det ærede Medlem ved jo meget godt, hvori dette frie Lejde bestod. Det, der skete efter Valget den 2. December i Fjor, var, at der fremkom et Valgresultat, der førte med sig, at det ærede Medlem Hr. Stauning mente, at han maatte tilraade Kongen at henvende sig til Venstrepartiet om at danne Regering. Deraf maatte den naturlige Konsekvens dog være, at det Ministerium, som det ærede Medlem Hr. Stauning mente naturligt maatte komme til, fik den fornødne Arbejdsro til at udarbejde de Programforslag, som vi ikke kendte i Forvejen.

Da disse Lovforslag blev fremsat, og vi saa deres Karakter, modarbejdede vi dem, men vi indskrænkede os ikke dertil, vi anviste samtidig Veje, hvorigennem en rimelig økonomisk Tilpasning kunde gennemføres uden Brud paa den social-politiske Linie, som det ærede Medlems Parti og de Radikale hidtil havde staaet enige om. Vi udarbejdede Forslag, som det efter min Mening havde været det samlede Demokratis Opgave i Fællesskab at gennemføre, naar den økonomiske Revolution nu en Gang skete, som hed Kronens Pariføring.

Jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem Hr. Stauning havde været af samme Opfattelse som vi paa dette Omraade før Valget og havde handlet derefter, saa havde det i Sandhed været til Gavn for alle de Smaafolk her i Landet, hvis saakaldte Nedsikring det ærede Medlem som en fremragende Repræsentant begræder.

Vi bebrejdede i Fjor det ærede Medlem og hans Parti, at de ikke gennem et positivt Arbejde søgte at hindre Karakteren af den Nedsikringslovgivning, som da gennemførtes. I Aar er der efter min Mening mere Grund til at bebrejde det ærede Medlem og hans Parti, at de selv har ydet det nuværende Ministerium Hjælp til at gennemføre Love, der er daarlige, end det havde været nødvendigt, hvis det ærede Medlem havde benyttet den Magt, han havde.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde bebrejdet ham, at Socialdemokratiet havde styrket Ministeriet. Jeg sagde herom, at uden Socialdemokratiets Hjælp var Ministeriet Madsen-Mygdal utvivlsomt ikke blevet holdt oppe nu ved Rigsdagssamlingens Slutning. Det ærede Medlem Hr. Stauning brugte i Eftermiddag det Udtryk, at han havde betjent Redningsvæsenet for at redde Fartøjer, som det var Synd og Skam skulde gaa til Grunde, men det ærede Medlem

glemmer, at paa disse Fartøjer sejlede Ministeriet Madsen-Mygdals Liv. (Latter). Ja, det ærede Medlem Hr. Stauning brugte jo selv i Eftermiddag det Udtryk, at hvis han ikke var kommet Ministeriet til Hjælp nu i den 11te Time af denne Rigsdagssamling, var Ministeriet havnet i Grøften. Det ærede Medlem siger nu, at Socialdemokratiet altid afpasser sit Arbejde efter Sagerne. Her maa jeg have den modsatte Opfattelse. Naar man ser paa de 3 Sager, som det ærede Medlem har behandlet i disse Dage, kan man ikke lade være med at erindre, at de to af dem, Teatersagen og Museumssagen, af det ærede Medlem Hr. Stauning selv er blevet omtalt med det Udtryk, at Ministeriet herigennem rejste sig selv to Skamstøtter. I hvert Tilfælde har det ærede Medlem Hr. Staunings oprindelige Standpunkt til Museumssagen været et saadant, at man ikke kan sige, at han af Hensyn til selve Sagen gav Ministeriet Støtte til Museumsplanens Gennemførelse. Hvad Landmandsbankens Gennemførelse angaar, kan jeg ikke lade være med at erindre om, at jeg har deltaget i adskillige Vælgermøder Landet over sammen med det ærede Medlem Hr. Stauning, og at han paa dem alle hele denne Vinter igennem stadig har gentaget dette, at af alle de Spørgsmaal, der nu var tilbage vedrørende Landmandsbanken, var der et Spørgsmaal, der overskyggede alt andet, og det var dette: Hvem skal betale? Det, der nu er sket, er det, at det ærede Medlem Hr. Stauning har givet sin Indflydelse bort overfor dette Spørgsmaal.

Naar det ærede Medlem mener, at det radikale Venstre i denne Forbindelse skulde have lidt et Nederlag, maa det vist bero paa en Misforstaaelse. Det kan aldrig blive et Nederlag, at det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Stauning i sin egen Betænkning har udtalt, var rigtigt, er blevet opretholdt af det radikale Venstre, samtidig med at det ærede Medlem har forladt det.

Naar det ærede Medlem dernæst siger, at alle maa have godkendt, at Tanken om en Samlingsregering med Hensyn til Spørgsmaalet om Landmandsbankens Ordning var fuldkommen umulig, saa skulde jeg tro, at dersom den Tanke i sin Tid var blevet ført ud i Livet, var i hvert Fald een Ting givet, nemlig, at denne Sag ikke var blevet ordnet, uden at Dækningsspørgsmaalet, det, som det ærede Medlem Hr. Stauning betegner med Udtrykket: hvem skal betale?, samtidig var blevet løst.

Jeg tillader mig da at sige til det ærede Medlem Hr. Stauning i Anledning af hans